

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-46)

May (1) / 2009

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்10
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....16
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....20
6. திருமாலை24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 23)

34. ப்ரபவ:

அவன் தனது அடியார்களுக்காக பிறவி எடுப்பதால் ப்ரபவ: எனப்படுகிறான். அவனது பிறப்பு சிறிதளவும் தோஷம் அற்றது; இதனை உணர்பவர்களின் பிறவிகள் அனைத்தையும் அறுக்கவல்லது. இப்படியாக இவனது பிறப்பு, மற்ற தேவதைகளின் பிறவிகளை விட மாறுபட்டதாகவே உள்ளது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- புருஷஸூக்தம் - அஜாயமான: - பிறப்பற்றவன்.
- புருஷஸூக்தம் - தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம் - இவனது பிறப்பைப் பற்றி அறிந்தவர்கள் அறிவர்.
- மஹாபாரதம் சபா பர்வம் (62-35) - நைஷ கர்பத்வம் ஆபதே ந யோந்யாம் அவஸத் ப்ரபு: ஆத்மநஸ்தேஜஸா க்ருஷ்ண: ஸர்வேஷாம் குருதே கீதம் - அவன் யாருடைய கர்ப்பத்திலேயும் பிறக்கவில்லை, யாருடைய கர்ப்பத்திலேயும் இருக்கவில்லை, தன்னுடைய வல்லமை மூலம் க்ருஷ்ணன் அனைவரது பிறப்பையும் நீக்குகிறான்.
- மஹாபாரதம் - அப்ரமேயம் அநாத்யந்தம் காமாத் ஜாதம் அஜம் ந்ருஷு பாண்டவ: தர்க்கயாமாச கர்மபி: தேவ ஸம்மிதை: - க்ருஷ்ணனின் செயல்கள் ஸர்வேச்வரனின் செயல்களே என அறிந்த காரணத்தால், அவன் எல்லையற்றவன், தொடக்கம் மற்றும் முடிவற்றவன், பிறப்பற்றவன், ஸங்கல்பம் காரணமாகப் பிறப்பவன் என்று யுதிஷ்டிரன் முடிவு செய்தான்.
- பகவத் கீதை (4-9) - ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்வத: த்யக்த்வா தேஹம் புவநர் ஜந்ம சைதி மாமேதி ஸ: அர்ஜுன - அர்ஜுனா! என்னுடைய பிறவி மற்றும் செயல்களை அறிந்து, என்னிடம் வருபவன், தனது சரீரத்தை விடுகிறான்.

35. ப்ரபு:

அவன் மனிதனாக வந்து, மற்றவர்களைச் சார்ந்தவனாக தோன்றும்படி பிறந்தாலும் அவன் ப்ரபுவே ஆவான். அவன் தேவபதவி, மோசடிமும் போன்ற பலன்களை அளிக்க வல்லவன் ஆவான். இது சிசுபாலன் விஷயத்திலும், சிந்தயந்தீ விஷயத்தில் தெளிவாகும்.

36. ஈச்வர:

அவன் பரமபதத்தில் உள்ளதைக் காட்டிலும் அவதாரம் எடுக்கும்போது வலிமை உள்ளவனாக இருப்பதால் ஈச்வரன் எனப்படுகிறான்.

- கீதை (9-11) - மாநுஷீம் தநம் ஆச்ரிதம் பரம் பாவம் அஜாநந்த: - நான் மனிதனாக சரீரம் எடுத்த போதிலும் எனது வல்லமை என்னிடமே உள்ளது என்பதை அறியாதவர்கள்.
- கீதை (4-6) - பூதாநாம் ஈச்வர: அபி ஸந் - மனிதனாகப் பிறந்தபோதிலும் நான் அனைவரையும் நியமிக்கும் வலிமை கொண்டவனாகவே உள்ளேன்.

37. ஸ்வயம்பூ:

இப்படியாக அவனது மேன்மைக்கு என்ன காரணம்? அவன் தன்னைத்தானே வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறான் . அவன் தனது லீலை காரணமாக, தனது ஸங்கல்பம் காரணமாக, அவனுக்கே சொந்தமான தூய ஸத்வத்தால் ஆன ப்ரக்ருதியுடன் கூடியவனாக, தேவனாகவும் மனிதனாகவும் அவதரிக்கிறான். அவனுடைய பிறவி என்பது நான்முகன் முதலானவர்கள் போன்று கர்ம வசத்தால் அடையப்படுவது இல்லை.

- தைத்திரீய நாராயணவல்லீ (6-11) - ஸ்வயம்பூ ப்ரஹ்ம பரமம் கவீநாம் - தனது அடியார்களுக்காக பரப்ரஹ்மம் தன்மையே வெளிப்படுத்துகிறது.
- கீதை (4-6) - ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்டாய ஸம்பவாமி ஆத்மமாயயா - எனது யோக மாயை முலமாக நான் வெளிப்படுகிறேன்.

ஸத்வ, ரஜ, தாமஸ குணங்கள் நிறைந்த ப்ரக்ருதி, சேதனர்கள் நிறைந்த ப்ரக்ருதி ஆகியவை உள்ளபோதிலும், இந்த சுத்த ஸத்வ ப்ரக்ருதி "தனது ப்ரக்ருதி" என்று அவனால், அவனுக்குச் சொந்தமாக உள்ளதால் முழங்கப்படுகிறது. ஹரி வம்சத்தில் வைதீக அந்தணனின் குழந்தைகளை ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இருந்து மீண்டும்

அழைத்து வரும் நிகழ்ச்சி குறித்துக் கூறும்போது, அவனது லீலைக்கு நிலமாக உள்ள இரண்டு ப்ரக்ருதிகளை குறித்துக் கூறுகிறான். இந்த வரியானது, ஹரி வம்சம் - ப்ரஹ்மே தேஜா மயம் திவ்யம் ஆச்சர்யம் த்ருஷ்டவான் அஸி அஹம் ஸ பரதச்ரேஷ்ட மத் தேஜ: தத் ஸநாதனம் ப்ரக்ருதி: ஸா மம பரா வ்யக்தாவ்யக்தா ச பாரத தாம் ப்ரவிச்ய பவந்தீஹ முக்தா பரதஸத்தம - பரத குலத்தில் உயர்ந்தவனே! நீ ப்ரப்ரஹ்மத்தின் வியப்பானதும் திவ்யமானதும் ஆகிய தேஜஸ்ஸைக் கண்டாய். அந்த தேஜஸ் நானே ஆவேன். என்றும் உள்ள அந்த தேஜஸ் என்னுடையது ஆகும். உயர்ந்த எனது ப்ரக்ருதி ஸ்தூலமாகவும் ஸூக்ஷ்மமாகவும் இரண்டு வகைப்படும். அதில் புகுந்த ஜீவன்கள் முக்தி அடைகின்றன - என்பதாகும்.

விஷ்ணுதவ்வத்தில் ஐந்து சக்திகள் குறித்துக் கூறப்பட்ட பின் - மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹாணாம் அவிர்பாவோ மஹாத்மந: அநந்யைவ த்விஜ ச்ரேஷ்ட நாந்யதா தத்விரோதத: - மத்ஸ்யம், கூர்மம், வராஹம் ஆகியவை சுத்தஸத்வம் என்பதால் ஆனவை; அவை, அதனைப் போன்று இருப்பவை என்று சொல்லக்கூடிய எதனாலும் ஆனவை அல்ல - என்று கூறப்பட்டது. விஷ்ணு புராணத்தில் (6-7-70) - ஸமஸ்தா: சக்தயச்ச ஏதா: - இந்த ஐந்து சக்திகளும் - என்பதன் மூலம் பகவானின் ஐந்து வெளிப்பாடுகள் குறித்துக் கூறப்பட்டு, அவை - தோற்றம், காரணம், காரியம், காலம், எண்ணிக்கை போன்றவற்றால் மேன்மையானவை எனப்பட்டது. மேலும் கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (144-17) - ஸர்வ லோகேச்வர: ஸாசுஷாத் லோகாநாம் ஹிதகாம்யயா - அனைத்து லோகங்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனான அவன், உலகின் நன்மையின் பொருட்டு அரக்கர்களை அழித்தான்.
- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (1-7) - ஸ ஹி தேவை: உதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி: அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணு ஸநாதந: - இராவணனின் முடிவை எதிர் நோக்கிய தேவர்கள் வேண்டியதால், என்றும் உள்ள விஷ்ணு இந்த உலகில் பிறவி எடுத்தான்.
- அஷ்டாத்யாயி (3-2-180) - ஸ ஏவ ஸ்வயம் உத்பபௌ - அவன் தன்னைதானே வெளிப்படுத்துகிறான்.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 46)

அதிகரணம் - 2 - ஸ்துதிமாத்ராதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-1-3) - ஸ ஏஷ ரஸாநாம் ரஸதம: என்பதன் மூலம் உத்கீதம் புகழ்ப்படுவதற்கு மட்டுமே இது போன்று கூறப்படுகிறது என்ற வாதம் தள்ளப்படுகிறது. இது விதி (rule) வாக்கியம் என்பது நிரூபிக்கப்படுகிறது.

3-4-21 ஸ்துதி மாத்ரம் உபாதாநாத் இதி சேத் ந அபூர்வத்வாத்

விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-1-3) - ஸ ஏஷ ரஸாநாம் ரஸதம: பரம: பரார்த்யோ அஷ்டமோ யத் உத்கீத: - உத்கீதம் என்ற எட்டாவது ரஸம் (சுவை), மற்ற ரஸங்களை விட அதிகமான சுவை கொண்டது; தனக்கு மேற்பட்ட சுவை இல்லாதது; ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒப்பானது - என்று கூறியது.

சந்தேகம் - இந்த வாக்யம், யாகத்திற்கு அங்கமாக உள்ள உத்கீதத்தைத் துதித்து புகழ்வதற்கு மட்டுமே உள்ளதா? அல்லது உத்கீதத்திற்கு சுவை முதலான தன்மைகளை ஏற்றிக் கூறுவதற்காக உள்ளதா? இதில் எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - அந்த வாக்யம் உத்கீதத்தைத் துதிப்பதற்கு மட்டுமே என்றே கொள்ளவேண்டும். ஏன்? உத்கீதத்தை அங்கமாக எடுப்பதால் ஆகும். யாகத்தின் அங்கமான உத்கீதத்தை இங்கு கூறியது ஏன் என்றால், அது மிகவும் ரஸம் நிறைந்தது என்று புகழ்வதற்காக ஆகும். இயமேவ ஜுஹு: என்ற வரியில் யாகத்திற்கு அங்கமான ஜுஹுவைக் கூறி, அதனை ப்ருதிவீ என்று கூறியது எப்படி துதிக்கப்படுவதாகவே கொள்ளப்படுகிறதோ, அது போன்றே இங்கும் கொள்ளவேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - ந அபூர்வத்வாத் - இதனை ஸ்துதியாகக் கொள்ள இயலாது. ஏன்? அபூர்வத்வாத் - இதனை முன்பு எங்கும் கூறவில்லை என்பதால் ஆகும். உத்கீதம் போன்றவை உயர்ந்த ரஸம் நிறைந்தவை என்பது வேறு ப்ரமாணங்களால் அறியப்படவில்லை. மற்ற ப்ரமாணங்களால் அறியப்படும் ஒன்றைக் குறித்து, அதன் தன்மைகளைக் கூறினால் அல்லவோ புகழ்வது என்றாகும்? மேலும், அருகில் உத்கீதத்தைப் பற்றிய விதியும் ஏதும் இல்லை. இயமேவ ஜுஹு: என்ற வாக்கியம், யாகவிதியைப் பற்றிய ப்ரகரணத்தில் உள்ளதால், ஒரே வாக்கியமாக உள்ளதால், அங்கு துதிப்பதற்காக உள்ளது என்று கொள்ளலாம். ஆனால் அதுபோன்று இங்கு, உத்கீத விதி ஏதும் அருகாமையில் காணப்படவில்லை; எனவே இதனைத் துதிப்பதற்கு மட்டுமே என்று கொள்ள இயலாது. ஆகவே உத்கீதம் முதலானவற்றில் மிகுதியான வீர்யத்துடன் கூடிய பலன் உண்டாவதற்காக இங்கு இப்படியாக, த்ருஷ்டி விதி வாக்கியம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது என்றே கொள்ளவேண்டும்.

3-4-22 பாவசப்தாத் ச

பொருள் - செயலைக் குறித்த சொல் உள்ளதாலும்.

ஸித்தாந்தம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-1-1) - உபாஸீத - உபாஸிப்பானாக - என்று செயலை விதிக்கும் பதம் உள்ளது. ஆகவே இந்த சாந்தோக்ய உபநிஷத் வரியை விதி வாக்கியமாகவே கொள்ளவேண்டும். விதியுடன் கூடிய ஒரு வினைச்சொல், தன்னால் விதிக்கப்படும் பொருளைக் குறிக்கும் அல்லவோ? எனவே இங்கு ஆராய்ந்த சாந்தோக்ய உபநிஷத் வரியானது, விதி வாக்கியம் என்றே ஆகிறது.

ஸ்துதிமாத்திராதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 3 - பாரிபல்வாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - கௌஷீதகீ உபநிஷத் (3-10), சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-1-1) போன்றவற்றில் காணப்படும் சிறு கதைகள், அங்கு விதிக்கப்படும் வித்யைகளைப் புகழ்வதற்காகவே ஆகும் என்ற நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-4 23 பாரிபலவார்த்தா: இதி சேத் ந விசேஷிதத்வாத்

பொருள் - கூறப்படும் சிறு கதைகள் அந்த நிகழ்வை விளக்குவதற்காக கூறப்பட்டவை என்று கூறுவது சரியல்ல, அவை குறிப்பிட்டு எடுக்கப்பட்டதைக் காண்க.

விஷயம் - வேதாந்தங்களில் ஒரு சில கதைகள் உள்ளன. உதாரணமாகக் கீழே உள்ள வரிகளைக் காண்க:

- கௌஷீதகீ உபநிஷத் (3-1) - ப்ரதர்த்தநோ ந வை தைவோதாஸிரிந்த்ரஸ்ய ப்ரியம் தாம உபஜகாம - திவோதாஸனின் புத்திரன் ப்ரதர்த்தனன் என்பவன் இந்த்ரனின் சுகமான உலகத்தை அடைந்தான்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-1-1) - ச்வேதகேது ஹாருணேய ஆஸ: - அருணனின் பிள்ளைக்குப் பிள்ளையான ச்வேதகேது.

சந்தேகம் - இவை பாரிபலவம் (கதை கூறுதல் அல்லது நிகழ்வைக் கூறுதல்) என்ற ரீதியில் கூறப்பட்டதா அல்லது அந்தந்த ப்ரஹ்மவித்யையைத் துதிப்பதற்காகக் கூறப்பட்டவையா?

பூர்வபக்ஷம் - ஆக்யாநாநி பாரிபலவே - அவர்கள் நிகழ்வைக் கூறகின்றனர் - என்று சாஸ்த்ரங்களில் உள்ளன. ஆகவே இங்கு உள்ளவை நிகழ்வைக் கூறுதல் என்பதே அல்லாமல் வித்யையைப் புகழ்வதற்கு என்று கொள்ள இயலாது.

ஸித்தாந்தம் - இது தவறான கருத்தாகும். வேதங்களில் காணப்படும் அனைத்து கதைகள், நிகழ்வுகள் ஆகியவை, இது போன்று கதைகளைக் கூறுதல் என்ற விதிக்கு உட்பட்டே உள்ளன என்று கூற இயலாது. ஏன்? ஆங்காங்கு சிலவை குறிப்பாகக் கூறப்பட்டது காண்க. ஸர்வாணி ஆக்யாநாநி பாரிபலவே - என்று கூறப்பட்டவுடன், மனு முதலான கதைகள் கூறப்படுவதைக் கானலாம். இந்த வரியானது - மநு வைவஸ்வதோ ராஜா வைவஸ்வதனின் புத்திரனான மனு என்ற அரசன் - என்று கூறப்பட்டது. ஆக இந்த நிகழ்வுகள், இந்த ப்ரகணத்திற்கு மட்டுமே பொருந்தும் என்றாகிறது. ஆகவே உபநிஷத்துக்களில் அந்தந்த வித்யைகளில் படிக்கப்படும் கதை, நிகழ்வுகள் போன்றவை ஆங்காங்கு உள்ள வித்யைகளைத் துதிப்பதற்காகவே என்றாகிறது.

3-3-24 ததா ச ஏகவாக்ய உபபந்தாத்

பொருள் - விதி வாக்யத்துடன் கூடிய ஒரே வாக்யமாக உள்ளதாலும்.

ஸித்தாந்தம் - கதைகளைக் கூறும் வாக்யங்கள், விதி வாக்யங்களுடன் தொடர்ந்து காணப்படும் ஒரே வாக்யமாகவே உள்ளன. உதாரணமாக ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-5-6) - ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: - ஆத்மாவைக் காணவேண்டும், ஆத்மாவே காணப்படத்தக்கது - என்பது போன்ற வரிகள், விதிவாக்யத்துடன் கூடியதாகவே உள்ளன. யஜுர் வேதத்தில் - அக்னி அமுதான் என்றும், அவனது கண்ணீர் என்பதே வெள்ளி என்பதாகத் தோன்றியது - என்றும் படிக்கப்படுகிறது. இந்த வரியானது யாகவிதியுடன் தொடர்பு கொண்டு கூறப்பட்டதே அல்லாமல், பாரிபல்வம் பொருட்டு அல்ல.

பாரிபல்வாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 46)

மூலம் - இப்படிக்கர்மவிசேஷாதீநமாக வருகிற ப்ராப்யாந்தர லாபாலாபங்களில்

தயோரேகதரோ ராசிர்யத்யேநமுபஸந்நமேத்

ந ஸுகம் ப்ராப்யம் ஸம்ஹ்ருஷ்யேத் ந துக்கம் ப்ராப்ய ஸம்ஜ்வரேத்

என்றும், “உளதென்றிறுமாவார்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹர்ஷசோகங்களற்று ஸ்வரூபாநுரூபமான பரம ப்ராப்ய கைங்கர்யத்திலே ருசியும்,

ஸ்தோத்ரத்திலும் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யாதிகளிலும் “கடாகடா” என்று வாய் புலற்றப் பண்ணுகிற ப்ராப்தியில் த்வரையும் நடையாடிற்றாகில் - திருமந்தரத்தில் நாராயண சப்தத்தில் சதுர்த்தியாலும், த்வயத்தில் சதுர்த்தீ நமஸ்ஸுக்களாலும், சரமச்லோகத்தில் அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி என்கிற வாக்யத்தாலும் கடலைக் கையிட்டுக் காட்டுமாப்போலே காட்டப்பட்ட அபரிச்சேதமான பரம புருஷார்த்தத்திலே நிஷ்டையுண்டென்று அறியலாம்.

விளக்கம் - புருஷார்த்த நிஷ்டை அடைந்த ப்ரபந்நன் ஒருவன் மோக்ஷம் அல்லாத ஒன்றை அடைய நேரிட்டால் மகிழ்வோ, அடையாவிட்டால் வருத்தமோ கொள்ளமாட்டான். இதனைக் கீழே உள்ளவற்றின் மூலம் அறியலாம். மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (175-5) - தயோரேகதரோ ராசிர்யத்யேநமுபஸந்நமேத் ந ஸுகம் ப்ராப்யம் ஸம்ஹ்ருஷ்யேத் ந துக்கம் ப்ராப்ய ஸம்ஜ்வரேத் - ஈக துக்கங்களில் எஹொ ஒன்று வரும்போது, ஈகத்தைக் கண்டு மகிழ்வோ, துன்பத்தைக் கண்டு துக்கமோ அடையக் கூடாது - என்றும், இரண்டாம் திருவந்தாதி (45) - உளதென்றிறுமாவார் - ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளைப் பணிந்தவர்கள் செல்வத்தை கண்டு கர்வமோ வருத்தமோ கொள்ளமாட்டனர் - என்றும் கூறியது காண்க. மாறாக, இப்படிப்பட்டவன் மற்ற விஷயங்களைக் குறித்து இன்பமோ துன்பமோ கொள்ளாமல், தன்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு

ஏற்றதும் புருஷார்த்தமும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனின் கைங்கர்யம் என்பதிலேயே ஆசை உள்ளவனாக இருப்பான்.

இப்படிப்பட்டவன் ஸ்தோத்ர ரத்னத்திலும், ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலும் கூறியபடி, “எப்போது நான் நாராயணனை அடைவேன்?” என்று புலம்பியபடி, அந்த நாளை எதிர்நோக்கியபடியும் இருப்பான். இப்படியாக ஒருவன் இருந்தான் என்றால், அவன் மனம் மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தில் நிலைநிற்கிறது என்பதைப் பெரிய கடல் ஒன்றைக் கையால் சுட்டிக் காட்ட இயல்வது போன்று, கீழே உள்ளவற்றின் மூலம் அறியலாம்: திருமந்திரத்தில் உள்ள நாராயணாய என்பதன் நான்காம் வேற்றுமை, த்வயத்தில் உள்ள நம:, சரமச்லோகத்தில் உள்ள அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி என்பவற்றின் மூலம் அறியலாம்.

மூன்று நிஷ்டைகளின் அடையாளங்கள் உள்ளதை அறிவதால் என்ன பலன்

மூலம் - இப்படி அவ்வோ அடையாளங்களாலே

அஹமாத்மா ந தேஹ: அஸ்மி விஷ்ணுசேஷ: அபரிக்ரஹ:
தமேவ சரணம் ப்ராப்த: தத்கைங்கர்ய சிகிர்ஷ்யா

என்கிறபடியே மூலமந்திராதிகளைக் கொண்டு ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்களில் தன்னுடைய நிஷ்டையை உணர்ந்து போரும் இவ்வதிகாரிக்கு

நைஷா பச்யாதி ராக்ஷஸ்யோ நிமாந் புஷ்ப பலத்ருமாந்
ஏகஸ்த ஹ்ருதயா நூநம் ராமமேவாநுபச்யதி

என்கிறபடியே விரோதியோடே கூடியிருக்கிற தனக்குப் பாஷிகமாக ஸம்பாவிதமான ப்ரஹ்மவிதபசாராதி வ்யதிரித்தங்களான ஏதேனுமொரு பீதிஹேதுக்களிலும் ஸ்வரூப ப்ராப்த கைங்கர்ய வ்யதிரித்தங்களான ஏதேனுமொரு பீதிஹேதுங்களிலும் கண்ணோட்டம் உண்டாகாது. யத்ருச்சயா உண்டானாலும் அவற்றால் பீதியும் ப்ராப்தியும் உண்டாகாது.

விளக்கம் - இப்படியாக நிஷ்டையின் அடையாளங்கள் தன்னிடம் உள்ளதை அறிந்து கொள்ளும் ப்ரபந்நன் ஒருவன் தனது ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்றபடியான ப்ரபந்நனின் நிலையில், தான் இருப்பதை உணர்ந்து கொள்கிறான். இதனை - அஹமாத்மா ந தேஹ: அஸ்மி விஷ்ணுசேஷ: அபரிக்ரஹ:

தமேவ சரணம் ப்ராப்த: தத்கைங்கர்ய சிகிர்ஷ்யா - நான் ஆத்மா, சரீரம் அல்லன், எம்பெருமானுக்கு நான் அடிமை, எனக்கு அடிமை ஏதும் இல்லை, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்னும் ஆவல் காரணமாகவே அவனைச் சரணம் அடைந்துள்ளேன் - என்பதன் மூலம் அறியலாம். இப்படியாகத் தன்னிடம் நிஷ்டையின் அடையாளங்கள் உள்ளதை அறிந்து கொள்ளும் ப்ரபந்நன் ஒருவன், தனது புலன்கள் என்னும் விரோதிகளுடன் கூடி இருப்பதால் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்களுக்குச் செய்யும் அபராதங்களைப் பற்றியும், தனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான கைங்கர்யம் அல்லாதவற்றின் மூலம் கிட்டும் இன்பம் பற்றியும் மட்டுமே கவலைப்படுவான் அல்லாமல், வேறு எதனைப் பற்றியும் பயம் கொள்ள மாட்டான். இதனை இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (16-25) - நைஷா பச்யாதி ராசுஷஸ்யோ நிமாந் புஷ்ப பலத்ருமாந் ஏகஸ்த ஹ்ருதயா நூநம் ராமமேவாநுபச்யதி - அசோக வனத்தில் இருந்த சீதை அரக்கிகளைக் காண்பதில்லை, மலர்களும் பழங்களும் உள்ள மரங்களைக் காண்பதில்லை, இராமனிடம் மட்டுமே மனதை வைத்தவளாக, அவனை மட்டுமே பார்த்தபடி உள்ளாள் என்பது நிச்சயம் - என்பதில் காணலாம். இவற்றைத் தவிர மற்ற ஏதேனும் இவன் முன்பாகத் தோன்றினாலும், அவற்றைக் குறித்து அச்சமோ, வருத்தமோ கொள்ளமாட்டான்.

முக்கிய மந்திரம் காட்டிய மூன்றின் நிலையுடையார்
தக்கவையன்றித் தகாதவை ஒன்றும் தமக்கு இசையார்
இக்கருமங்கள் எமக்கு உளவென்னும் இலக்கணத்தால்
மிக்க உணர்த்தியர் மேதினி மேவிய விண்ணவரே.

பொருள் - மூன்று மந்திரங்களில் முக்கியமான திருமந்திரம் உணர்த்துகின்ற ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் ஆகிய மூன்றில் நிஷ்டையைக் கொண்டவர்கள் தங்களது நிஷ்டைக்கு ஏற்றதாக உள்ள கர்மங்களை தவிர, தங்களது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்காததாக உள்ள மூன்றையும் நமக்குச் செய்யத்தக்கதாக உரைக்கமாட்டனர். இந்த நிஷ்டையின் அடையாளங்களைக் கொண்டு, அவை தம்மிடம் உள்ளன என்னும் ஞானம் உள்ளவர்கள், இந்த உலகத்தில் வாழ்கின்றபோதிலும் நித்யஸூரிகளே ஆவர்.

ஸ்வாப உத்வோத வ்யதிகர போக மோக்ஷாந்தராலே
காலம் கஞ்சித் ஜகாதி விதிநா கேநசித் ஸ்தாப்யமாநா:
தத்வ உபாய ப்ரப்ருதி ஸ்வாமி ததாம் ஸ்வநிஷ்டாம்
சேஷாம் க்ருத்வா சிரஸி க்ருதிந: சேஷமாயுர்நயந்தி

பொருள் - இந்த உலக வாழ்க்கை, மரணத்திற்குப் பின்னர் கிட்டும் மோக்ஷம் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள காலம் என்பது உறங்குதல், விழித்தல்

ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள கனவு காலம் போன்றதே ஆகும். இந்த இடைவெளியில் ப்ரபந்நர்கள் ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்கள் தங்கள் தலையில் தத்வம், உபாயம் மற்றும் புருஷார்த்தம் ஆகியவற்றில் தங்களுக்கு உள்ள நிஷ்டை என்பதை எம்பெருமான் தங்களது தலையில் கட்டிவிட்ட திருப்பரிவட்டம் என்றே எண்ணி, மீதம் உள்ள நாட்களை கழிக்கின்றனர்.

ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞாநாதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 2)

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷண வ்யாக்யாந அவதாரிகை

மூலம் - ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமான திருமந்தரத்தில், பதத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஆகாரத்ரயமும் ஸர்வாத்ம ஸாதாரணமாகையாலே, யத்ரர்ஷய: ப்ரதம ஜாயே புராணா: என்கிற நித்யஸூரிகளோபாதி, சுத்த ஸத்வமான பரமபதத்திலே நித்யாஸங்குசித ஜ்ஞாநராய்க் கொண்டு, நிரந்தர பகவதநுபவஜநித நிரதிசயாநந்த த்ருப்தராயிருக்கைக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்க செய்தேயும், அநாதிமாயயா ஸுப்த: என்கிறபடியே திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத் துர்விவேச த்ரிகுணதுரத்யயாநாதி பகவந் மாயாதிரோஹித ஸ்வப்ரகாசராய், அநாத்யவித்யாஸஞ்சிதாநந்த புண்யாபுண்ய கர்மாநுகுணமாக ஸுர நர திர்யக் ஸ்தாவர யோநிகள்தோறும் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து, பிறந்த பிறந்த ஜன்மங்கள் தோறும் தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்த்ரயமும் அந்ய சேஷத்வமுமாகிற படுகுழிகளிலே விழுந்து, தத்ததநுகுண ஸாத்ய ஸாதநங்களிலே மண்டி, யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தையேறிட்டுக்கொண்டு, ப்ராப்தசேஷியாய் பரமப்ராப்ய ப்ராபகபூதனானவன்பக்கல் அத்யந்தவிமுகராய், கர்ப்ப ஜந்ம பால்ய யௌவந வார்த்தக மரண நரகங்களாகிற அவஸ்தாஸப்தகத்திலே நிரந்தரவிதத விவித நிரவதிக துக்கங்களையநுபவித்துத் திரிகிறவிஸ்ஸம்ஸாரி சேதநரிலே, ஆரேனும் சிலர்க்கு, ஜாயமாநகால பகவத் கடாஷு விசேஷத்தாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலைமடிந்து ஸத்வம் தலையெடுத்து, மோக்ஷருசியுண்டானாலும்,

விளக்கம் - அனைத்து வேதங்களுக்கும் சுருக்கமாக உள்ளது திருமந்தர் ஆகும். அதில் உள்ள மூன்று பதங்கள் மூலம் (மூன்று பதங்கள் = ஓம், நமோ, நாராயணாய) கூறப்படும் தன்மைகள் மூன்றாகும் (இவை அநந்யார்த்த சேஷத்வம் = எம்பெருமானுக்கு மட்டுமே அடிமை, அநந்ய சரணத்வம் = எம்பெருமானை மட்டுமே உபாயம் என்று கொள்ளுதல், அநந்ய போக்யத்வம் = அவனை மட்டுமே

அனுபவிக்கத் தகுந்த பொருளாக எண்ணுதல்). இந்தத் தன்மைகள் அனைத்தும் உயிர்களுக்கு இருத்தல் வேண்டும் என்று பொதுவாகவே கூறப்பட்டுள்ளது. யஜுர் வேதம் - யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜாயே புராணா: - எங்கு புதியவர்களாகவும், பார்க்கிறவர்களாகவும், எப்போதும் உள்ளவர்களாகவும் - என்று கூறுவதுபோல் உள்ள நித்யஸூரிகள் போன்று, சுத்தமான ஸத்வமயமாகிய பரமபதத்தில், எப்போதும் குறையாத ஞானம் நிரம்பியவர்களாக; எப்போதும் ஸர்வேச்வரனை, எந்தக் குறையும் தடையும் இன்றி அனுபவிக்கும் காரணத்தினால் ஏற்படுகின்ற பேரானந்தம் காரணமாக மனநிறைவுடன் இருப்பதற்கான தகுதி கொண்டவர்களாக இந்த உலகில் உள்ள உயிர்கள் இருக்கின்றன (இப்படி இருந்தாலும், உயிர்கள் இவ்விதம் இருப்பதில்லை என்று அருளிச்செய்கிறார்). ஆயினும், உயிர்கள் இவ்விதம் இல்லாமல், பின்வருமாறு உள்ளன: அநாதிமாயாயாஸுப்த: - எல்லையற்ற காலமாக உள்ள மாயையால் பீடிக்கப்பட்டு உறங்குபவன் என்னும்படியாக, திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத் துர்விசேஷ த்ரிசுண துரத்யயாநாதி பகவந் மாயாதிரோஹித ஸ்வப்ரகாச: - எள்ளில் உள்ள எண்ணெய் போன்றும் கட்டையில் உள்ள நெருப்பு போன்றும் பிரித்து அறிய இயலாத தன்மை கொண்டும், மூன்று குணங்களுடன் கூடியவர்களாகவும், ஈஸ்வரனைத் தவிர மற்ற யாராலும் நீக்க இயலாதபடி எல்லையற்ற காலமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனின் மாயை மூலமாக மறைக்கப்பட்ட தர்மங்களை உடையவர்களாகவும் உள்ளனர்; எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்து வரும் அறியாமை காரணமாக ஈட்டப்பட்ட புண்ணிய பாவ கர்மங்களின் பலனாக தேவர்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள், தாவரங்கள் எனப் பல பிறவிகளில் மாறிமாறி பிறக்கின்றனர்; திருவாய்மொழி (2-6-9) - மாறி மாறிப் பல பிறப்பு பிறந்து - என்றது காண்க; இதனால், சரீரத்தையே ஆத்மா என்றும் (இது தேஹாத்மாபி மானம்), தான் தனக்கு மட்டுமே உரியவன் என்றும் (ஸ்வாதந்தர்யம்), எம்பெருமானைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தல் (அந்யசேஷத்வம்) என்றும் உள்ள படுகுழிகளில் விழுகின்றனர்; அந்தந்த குணங்களுக்கு ஏற்ற சாதனங்களில் ஈடுபட்டு, அவற்றின் மூலம் பெறும் நன்மைகளில் மயங்கி நிற்கின்றனர்; திருவிருத்தம் (95) - யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை - என்று உள்ளனர்; நமக்கு இயல்பான எஜமானனாகவும், தன்னை விட உயர்ந்த நன்மை இல்லாதவனும் (ப்ராப்யன்), தன்னை விட உயர்ந்த சாதனம் இல்லாதவனும் (ப்ராபகன்) ஆகிய ஸர்வேச்வரனிடம் சிறிதும் ஆசை இல்லாமல் உள்ளனர்; கர்ப்பம், ஜன்மம், பால்யம், யௌவனம், முதுமை, இறப்பு, நரகம் என்று உள்ள ஏழு விதமான நிலைகளில் சற்றும் இடைவெளி இல்லாமல் பரந்து காணப்படும் பலவிதமான எல்லையற்ற துன்பங்களையே இன்பம் என்று எண்ணி அனுபவித்துத் திரிகின்றனர். இவர்களில் ஒரு சிலருக்கு, அவர்கள் பிறக்கும்போதே (ஜாயமாநகால பகவத் கடாசஷம்) ஸர்வேச்வரனின் திருவருள் கிட்டி விடுகிறது. இதனால் இவர்களின் ராஜஸ, தாமஸ குணங்கள் மடிந்து, ஸத்வ குணமானது ஓங்கி நிற்கும் காலத்தில், மோக்ஷத்தின் மீது ஆசை ஏற்படுகிறது.

மூலம் - தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை உள்ளபடி அறிந்தே உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுகையாலும், அவை தன்னை சாஸ்த்ர முகத்தாலே அறியப் பார்க்குமளவில், சாஸ்த்ரங்களில் தலையான வேதமானது அநந்தா வை வேதா என்கிறபடியே அநந்தமாய், ஸ்வார்த்தநிர்ணயத்தில் ஸர்வசாகா ப்ரத்யய ந்யாயாதி ஸாபேக்ஷமாயிருக்கையாலே அல்பமதிகளுக்கு அவகாஹித்து அர்த்தநிச்சயம் பண்ணவரிதாகையாலும்,

விளக்கம் - இப்படியாக மோக்ஷ ஆசை ஏற்பட்டபோதிலும் தத்துவம் (எம்பெருமானின் அடிமையான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம்), ஹிதம் (உபாயம்), புருஷார்த்தம் ஆகியவற்றை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்த பின்னரே அடைய இயலும். இவற்றை சாஸ்திரங்கள் மூலமாகவே அறிய இயலும் என்பதால், அப்படியே முயற்சிக்கின்றனர். அப்படி அறிய முயலும்போது, சாஸ்திரங்களில் முக்கியமான வேதங்கள் - அநந்தா வை வேதா - வேதங்கள் எல்லை இல்லாதவை - என்பதற்கு ஏற்ப, எல்லை இல்லாமல் உள்ளன. இப்படிப்பட்ட வேதங்களின் பொருளை அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்றால், ஸர்வ சாகா ப்ரத்யய ந்யாயம் போன்ற பல அரிய கருத்துக்களை உணர்ந்த பின்னரே அறிய இயலாம்படி உள்ளன. ஆகவே குறைவான அறிவு உள்ளவர்கள் இதில் புகுந்து, இவற்றில் கூறப்பட்டதன் பொருளை உணர்ந்து கொள்ள அரிதாகவே வேதங்கள் உள்ளன.

மூலம் - அநந்த வேதபாரகராய் ஸ்வயோகமஹிம ஸாக்ஷாத்த்க்ருத பராவர தத்வ விபாகரான வ்யாஸாதி பரமர்ஷிகளாலே, ப்ரணீதங்களாய் வேதோபப்ர்ம்ஹணங்களான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களிலும் ஸாராஸாரவிவேக சதுரர்க்கொழிய தாத்பர்யாம்சம் தெரியாமையாலும், அவை போலன்றிக்கே ஸம்ஸாரி சேதநோக்ஜீவநகாமனான ஸர்வேச்வரன், தானே ஆசார்யனாய் வெளிப்படுத்தின ஸகலவேத ஸாரமான ரஹஸ்யத்ரயமும் அதிஸங்க்ரஹதயா அதிகூடார்த்தங்களாகையாலும், பகவதாகஸ்மிக கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே, மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்று ஸகலவேத சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் கரதலாமலகமாக ஸாக்ஷாத்த்கரித்த பராங்குச பரகாலதிகளான ஆழ்வார்களருளிச் செய்த த்ராவிடவேத ததங்கோபாங்களான திவ்யப்ரபந்தங்களும் அளவிலிகளால் அர்த்ததர்சநம் பண்ணப் போகாமையாலும்,

விளக்கம் - அந்த வேதங்களில் உள்ளவற்றை அறிந்து உணர்ந்தவர்களும், தங்களது யோக வலிமை மூலமாகத் தாங்கள் கண்ட பரம்பொருள் மற்றும் தாழ்ந்த மற்ற பொருள்கள் ஆகியவற்றுக்கு இடையில் உள்ள வேறுபாட்டை உணர்ந்தவர்களும் ஆகிய வ்யாசர் முதலான மஹரிஷிகளால், வேதங்களின் ஆழ்பொருளை விரிவாக உரைக்கும் பொருட்டு, ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸம் மற்றும் புராணங்கள் ஆகியவை செய்யப்பட்டன. ஆனால், சாரம் எது, சாரம் அல்லாதது எது என்று பிரித்து அறிகின்ற ஆற்றல் இல்லாதவர்களுக்கு, இந்த இதிஹாஸம் போன்றவற்றின் ஆழ்பொருள்கள் கூட, அறிய இயலாதவையாகவே இருந்தன. இதனைக் கண்ட

ஸர்வேச்வரன், இந்த உலக மக்களைக் கரை ஏற்றுவதையே தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டு, தானே ஆசார்யனாக நின்றான். இவ்விதம் நின்று, மூன்று ரகசியங்களை (திருமந்திரம், த்வயம், சரமச்லோகம் : திருமந்திரம் = நரனுக்கு, த்வயம் = பிராட்டிக்கு, சரமச்லோகம் = அர்ஜுனனுக்கு) வேதங்களின் சாரமாக வெளியிட்டான். இவை மிகவும் சுருக்கமாக இருந்ததால், இவற்றின் ஆழ்பொருளை அறிதல் என்பதும் அரிதாகவே இருந்தது. ஸர்வேச்வரனின், காரணம் இல்லாத கடாஷுத்தைப் பெற்று, மயக்கம் இல்லாத அறிவு பெற்று, வேதங்கள் அனைத்தின் ஆழ்பொருளையும் மிகவும் தெளிவாக உணர்ந்த நம்மாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் முதலானவர்கள், செந்தமிழ் வேதங்கள் எனப்படும் நான்கு பிரபந்தங்களையும் (நம்மாழ்வார் அருளியது), இவற்றின் அங்கமான ஆறு பிரபந்தங்களையும் (திருமங்கையாழ்வார் அருளியது) வேதங்களின் ஆழ்பொருளை, உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போன்று அருளிச்செய்தனர். ஆனால் இவையும், அறிவு குறைந்தவர்களால் பொருள் உணர்வதற்குக் கடினமாகவே நின்றன.

மூலம் - ருசி பிறந்த சேதநரிழந்து போம்படியிருக்கையாலே ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுக கடாஷுலப்த திவ்ய ஜ்ஞாநரான நாதமுனிகள் தொடக்கமாக ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தராய் ஸகல சாஸ்திர நிபுணராய் பரமதயாளுக்களான பூர்வாசார்யர்கள் அந்த வேதாதிகளிலர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து மந்தமதிகளுக்கும் ஸுக்ரஹமாம்படி ப்ரபந்தீகரித்துமுபதேசித்தும் போந்தார்கள். அப்படியே ஸம்ஸாரி சேதனரிழவு ஸஹிக்க மாட்டாத பரம க்ருபையாலே ததுஜ்ஜீவநார்த்தமாகத் தாமும் பலப்ரபந்தங்களருளிச் செய்த பிள்ளைலோகாசார்யர், ஆசார்யபரம்பரா ப்ராப்தங்களானவர்த்தங்களில் அவர்கள் தாங்கள் கௌரவாதிசயத்தாலே ரஹஸ்யமாகவுபதேசித்துப் போந்தவையாய் அருமை பெருமைகளைப்பற்ற இதுக்கு முன்பு தாமும் ப்ரகாசிப்பியாமலடக்கிக்கொண்டு போந்தவையுமான அர்த்தவிசேஷங்களெல்லாத்தையும், பின்புள்ளாருமிழக்கவொ ண்ணாதென்கிற தம்முடைய க்ருபாதிசயத்துக்கு மேலே, பெருமாளும் ஸ்வப்நத்திலே திருவுள்ளமாயருளுகையாலே, ஸ்ரீவசநபூஷணமாகிற இப்ப்ரபந்தமுகேந வெளியிட்ட ருளுகிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக இருந்த காரணத்தினால், ஸர்வேச்வரன் மீது ஆசை கொண்ட மக்களின் ஆசையானது, இழந்து போகும்படி இருந்தது. அதனை இழக்க வேண்டாதபடி பூர்வாசார்யர்கள் நமக்கு உபகாரம் செய்தனர். எப்படி? நம் மீது ஆழ்வார்கள் பொழிகின்ற காரணம் இல்லாத கடாஷுத்தை, நாதமுனிகள் தொடக்கமான ஆசார்யர்கள் அடைந்தனர். ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஞானம், அன்பு, ஒழுக்கம் போன்றவற்றில் வல்லவர்களாகவும், கருணையே வடிவாக உள்ளவர்களாகவும் பூர்வர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் செய்தது என்ன? வேதங்கள் போன்ற சாஸ்திரங்களின் ஆழ்பொருளைச் சுருக்கமாகச் செய்து, தாழ்ந்த அறிவு கொண்டவர்களும் ஆழ்வார்களின் பிரபந்தங்களை அறியலாம்படிச் செய்து, அவற்றின் மூலமும் தங்கள் உபதேசம் மூலமும் இதனை வெளியிட்டார்கள்.

இப்படியாகப் பல உபாயங்கள் இருந்தபோதிலும் அதில் ஈடுபடாமல் தவிக்கின்ற மக்களின் துன்பம் கண்டு பொறுத்துக்கொள்ள இயலாமல், தனது கருணை காரணமாக, அவர்கள் உயர்ந்த நன்மை பெறும் விதமாக, ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் பல பிரபந்தங்களை அருளிச்செய்தார். ஆசார்ய பரம்பரையில் இதுவரை கூறப்பட்டு வந்த ஆழ்பொருள்களில், அந்த ஆழ்பொருளின் மேன்மை காரணமாக, பலவற்றை அவர்கள் மறைமுகமாகவே உபதேசித்தனர்; அவற்றினை முழுவதுமாக வெளியிடாமலேயே இவரும் இருந்தார். ஆனால் தனக்குப் பின்பு பிறப்பவர்கள், இந்த அரிய தத்துவங்களை இழந்து விடுவார்களே என்று தனது கருணை காரணமாகச் சிந்தித்தார். இவற்றை வெளியிடும்படி ஸ்ரீரங்கநாதனும் கனவில் தோன்றிப் பணித்தான். ஆகவே அந்த ஆழ்பொருள்கள் பலவற்றையும், அவற்றின் மேன்மைகளையும் ஸ்ரீவசநபூஷணம் என்ற இந்தப் பிரபந்தம் மூலமாகவே வெளியிட்டார்.

மூலம் - முன்பே பேரருளாளப் பெருமாள் தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே மணற்பாக்கத்திலே இருப்பாரொரு நம்பியாரை விசேஷ கடாசஷம் பண்ணியருளி தஞ்சமாயிருப்பன சில வர்த்த விசேஷங்களைத் தாமேயவர்க்கு ஸ்வப்நமுகேநவருளிச் செய்து, நீர் போய் இரண்டாற்றுக்கு நடுவே வர்த்தியும், இன்னமுமக்கிவ்வர்த்தங்க ளெல்லாம் விசதமாக நாமங்கே செல்லுகிறோமென்று திருவுள்ளமாயருளுகையாலே, அவரிங்கே வந்து பெரியபெருமானை சேவித்துக்கொண்டு, நமக்கு முன்பு அங்கருளிச்செய்தவர்த்தங்களையும் அசலறியாதபடி அநுஸந்தித்துக் கொண்டு, ஏகாந்தமானதொருகோயிலிலே வர்த்தியா நிற்கச்செய்தே, தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்துக் கந்தரங்கரான முதலிகளும் தாமுமாக பிள்ளை ஒருநாள் அந்தக் கோயிலிலே யாத்ருச்சிகமாகவெழுந்தருளி அவ்விடமேகந்தமாயிருக்கையாலே ரஹஸ்யார்த்தங்களை அவர்களுக்கருளிச் செய்து கொண்டெழுந்தருளியிராநிற்க, அவை, தமக்குப் பேரருளாளப் பெருமானருளிச் செய்த வர்த்தவிசேஷங்களாயிருக்கையாலே அவர் போரவித்தராய் உள்ளின்றும் புறப்பட்டு வந்து பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே விழுந்து, அவரோ நீரென்ன, ஆவதேதென்று பிள்ளை கேட்டருள, பேரருளாளப் பெருமாள் தமக்கிவ்வர்த்தங்களை ப்ரஸாதித்தருளினபடியையும், இத்தேசத்திலே போரவிட்டருளின படியையும் விண்ணப்பஞ்செய்யக்கேட்டு மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய் அவரையும்பிமாநித்தருள, அவருமங்குத்தைக்கு அந்தரங்கராய் வர்த்திக்கிர நாளிலே, பெருமாள் அவர்க்கு ஸ்வப்நத்திலே இவ்வர்த்தங்கள் மறந்து போகாதபடி இவற்றையொரு ப்ரபந்தஸ்தமாக்கச் சொன்னோமென்று நீர் பிள்ளைக்குச் சொல்லுமென்று திருவுள்ளமாக, அவரிப்படி பெருமாள் திருவுள்ளமாயரு ளினாரென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆனால் அப்படி செய்வோமென்று திருவுள்ளம் பற்றி அந்தரமிப்ரபந்தமிட்டருளினாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. ரத்னப்ரசுரமான பூஷணத்துக்கு ரத்நபூஷணமென்று பேராமாப்போலே, பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநப்ரசுரமாய் அநுஸந்தாதாக்களுக்கு ஒளஜ்வல்யகரமாயி ருக்கையாலே இதுக்கு வசநபூஷணமென்று திருநாமமாயிற்று.

விளக்கம் - முன்பு ஒரு காலகட்டத்தில் மணற்பாக்கத்தில் இருந்து வந்த நம்பியார் ஒருவரை காஞ்சி பேரருளான், தனது கருணை காரணமாகக் கடாசஷித்தான். உபாயங்களாக இருக்கக்கூடிய அர்த்த விசேஷங்கள் சிலவற்றைத் தானாகவே அவரது கனவில் நின்று உபதேசம் செய்தான். அதன் பின்னர் அவரிடம், "நீவிர் சென்று இரண்டு ஆற்றுக்கு நடுவில் உள்ள திருவரங்கத்தில் வசிப்பீராக. இந்த ஆழ்பொருளின் மேலும் பல தத்துவங்களை நான் உமக்கு அங்கு வந்து சொல்கிறேன்", என்று அருளிச்செய்தான். அவரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டு, திருவரங்கம் வந்து, ஸ்ரீரங்கநாதனை வணங்கினார். தனக்குப் பேரருளாளன் அருளிச்செய்த மறைபொருள்கள் பலவற்றையும், மற்றவர்கள் அறியாதவண்ணம் சிந்தித்தபடி, திருவரங்கத்தின் வெளியே உள்ள காட்டழகிய சிங்கர் கோயில் என்ற நரஸிம்ஹன் ஸன்னிதியில் வசித்து வந்தார். இப்படி இருக்கையில் ஒரு நாள் ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் தனது முதன்மையான சீடர்களுடன் காட்டழகிய சிங்கர் ஸன்னிதிக்கு தற்செயலாக எழுந்தருளி, அங்கு இருந்த தனிமையான சூழ்நிலை கண்டு மகிழ்ந்தவராக, தனது சீடர்களுக்கு மறைபொருளின் கருத்துக்களை உபதேசித்தபடி எழுந்தருளியிருந்தார். இதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நம்பி, "இவை நமக்கு பேரருளாளன் அருளிச்செய்தவை ஆயிற்றே," என்று வியந்து, அங்கிருந்து வெளியே வந்து, ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளில் விழுந்தார். அவரிடம், "நீர் பேரருளாளனோ?", என்று வினவ, ஸ்வாமியும், "என்னவேண்டும்?", என்றார். உடனே நம்பி அவரிடம், தன்னிடம் பேரருளாளன் இந்த அர்த்தங்களை அருளிச்செய்தது, தன்னைத் திருவரங்கம் வரச்சொன்னது, திருவரங்கத்தில் மேலும் விளக்குவதாகக் கூறியது முதலியவற்றை உரைத்தார். இதனைக் கேட்ட ஸ்வாமி மிகவும் மகிழ்ந்து, அவரை ஏற்றுக்கொண்டார். அவரும் அங்கு ஸ்வாமிக்கு மிகவும் வேண்டியவராக வசித்து வந்தார். அப்போது ஒருநாள் நம்பியின் கனவில் தோன்றிய ஸ்ரீரங்கநாதன், "இந்த அர்த்தங்கள் மறந்து விடாதபடி இவற்றை ஒரு ப்ரபந்தத்தில் நாம் ஆக்கும்படிச் சொன்னோம் என்று பிள்ளை லோகாசார்யரிடம் நீவிர் கூறுவீர்", என்று கட்டளை இட்டான். அவரும் ஸ்வாமியின் திருவடியில் பணிந்து, அழகியமணவாளன் கூறியதை உரைத்தார். உடனே ஸ்வாமியும், "அப்படியே செய்வோம்", என்று முடிவு செய்து, இந்தப் பிரபந்தத்தை அருளிச்செய்தார் என்பது ப்ரஸித்தம். இரத்தினக்கற்கள் நிறைந்த ஆபரணம் இரத்தின ஆபரணம் என்று அழைக்கப்படுவது போன்று, பூர்வாச்சார்யர்களின் வசனங்கள் பல உள்ளதாலும், இதனைக் கற்பவர்களுக்கு உயர்ந்த ஒளியை (தேஜஸ்) இது அளிப்பதாலும், இந்தப் பிரபந்தம் "ஸ்ரீ வசன பூஷணம்" என்று பெயர் கொண்டது.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 11)

மூலம் - இவ்விரோதி நிவ்ருத்திக்கும் புருஷார்த்த ஸித்திக்கும் உபாயமேதென்னில்; த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான பக்தி அகிஞ்சநாதிகாரமான ப்ரபத்தியுமென்று இரண்டிறே வேதாந்த ஸித்தமான உபாயம்; இதில் ப்ரபத்தியே உபாயமென்று நமக்கு ஸித்தாந்தமென்னும் ஆகாரந்தோற்ற உபாயாவேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள நேரத்தில் விரோதியை நீக்குவதற்கும், புருஷார்த்தம் கைகூடுவதற்கும் ஏற்ற உபாயம் என்ன? மூன்று வர்ணத்தினர் கைக்கொள்ளும் பக்தி; எந்தத் துணையும் இல்லாதவன் கைக்கொள்ளும் ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டு வழிகளும் வேதாந்தங்களில் கூறப்படும் உபாயம் ஆகும். இவற்றில் ப்ரபத்தியே சிறந்த உபாயம் என்று ஆழ்வாருக்குத் தோன்ற, அந்த உபாயத்தின் தன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் - “நோற்ற நோன்பிலேன்” என்று தொடங்கி, “ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்றும், “உழலையென்பின் பேய்ச்சி முலையூடு அவனை உயிருண்டான் கழல்களவையே சரணாகக்கொண்ட” என்றும், “நாமங்களாயிரமுடைய நம்பெருமானடி மேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்” என்றும், “நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு” என்றும் சொல்லிக்கொண்டு போந்து, “ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்” என்று தலைக்கட்டுகையாலே திருவடிகளே உபாயமென்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - எப்படி என்றால், திருவாய்மொழி (5-7-1) - நோற்ற நோன்பிலேன் - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (5-7-10) - ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத்

தந்தொழிந்தாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-8-11) - உழலையென்பின் பேய்ச்சி முலையூடு அவனை உயிருண்டான் கழல்களவையே சரணாகக்கொண்ட - என்றும், திருவாய்மொழி (5-9-11) - நாமங்களாயிரமுடைய நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-10-11) - நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு - என்றும் சொல்லிக் கொண்டே போய், திருவாய்மொழி (10-10-3) - ஆவிக் கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன் - என்று முடிப்பதன் மூலம், எம்பெருமானின் திருவடிகளே உபாயம் என்று அருளிச்செய்தார்.

மூலம் - இத்தைப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறவிடத்திலும் "திருநாரணன்தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துயம்மினோ" என்றார்; "ஆறெனக்கு நிற்பாதமே" என்றும், "கழல்களவையே" என்றும், "சரணே சரண் நமக்கு" என்றும் அவதரிக்கையாலே, உபாயபூர்த்தியை அருளிச்செய்தார்; இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரிகளாவா ராரென்னில்; "மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்ற இடத்தில் எனக்கருளினன் என்கைக்குத் தம்மைக் காணாமையாலே ஆகிஞ்சந்யத்தையே புரஸ்கரித்து, உபாய நிர்ணயவேளையிலே "நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்" என்று த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான உபாயாந்தரங்களில் அநந்வய முகத்தாலே ஆகிஞ்சந்யத்தைப் பேசி, ஆச்ரயண வேளையிலே "புகலொன்றில்லாவடியேன்" என்று சொல்லி, போகவேளையில் தமக்கு உண்டான தடங்க பகவத் ப்ரஸாதலப்த மென்மைக்காக "நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்" என்று கருந்தரையைப் பேசி, "ஒப்பில்லாத தீவினையேனை உய்யக்கொண்டு" என்று, ஸாபராத ஜந்துக்களுக்கும் புகுரலாமென்று தோற்றுகையாலே ஸர்வாதிகாரமென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - ஆழ்வார் நான்காம் வர்ணத்தில் தோன்றியதால் பக்தி செய்வதற்கு ஏற்ற தகுதி இல்லாமல் போய் விட்டார், எனவே ப்ரபத்தியைக் கைக்கொண்டார், அதனால்தான் பக்தியை உபாயமாகத் தான் கூறாமல் ப்ரபத்தியைக் கூறுகிறாரோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். ஆகவேதான், மற்றவர்களுக்கு உபதேசிக்கும்போது திருவாய்மொழி (4-1-1) - திருநாரணன்தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துயம்மினோ - என்றார். மேலும் திருவாய்மொழி (5-7-10) - ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-8-11) - கழல்களவையே - என்றும், திருவாய்மொழி (5-10-11) - சரணே சரண் நமக்கு - என்றும் கூறிய ஏவகாரத்தால் (அது மட்டுமே என்னும் கருத்து வெளிப்பட) உபாயத்தை அருளிச்செய்தார். இதன் மூலம், அந்தத் திருவடிகளைக் காட்டிலும் வேறு உபாயங்களில் தனக்கு அதிகாரம் இல்லை என்று தனது கதியற்ற நிலையைத் திருவாய்மொழி (5-7-1) - நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன் - என்று கூறி, அவனைப் பற்றுகிற நேரத்தில் திருவாய்மொழி (6-10-10) - புகலொன்றில்லாவடியேன் - என்று கூறி, இன்பத்துடன் உள்ள நேரத்தில் தனக்கு ஏற்பட்ட அனைத்தும் எம்பெருமானின்

திருவருளால் கிட்டியவை என்பதைத் திருவாய்மொழி (3-3-4) - நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன் - என்று தன்னை பாழும் நிலமாகக் கூறி, திருவாய்மொழி (7-9-4) - ஒப்பில்லாத தீவினையேனை உய்யக்கொண்டு - என்று முடிக்கிறார். ஆகவே, பாவங்களை மட்டுமே செய்து வரும் எந்தவித உயிர்களும் அவனைச் சென்று சேரத் தகுதி உடையவை என்பதற்கு ஏற்ப அனைவரும் அதிகாரிகள் என்று அருளிச்செய்தார்.

மூலம் - அதிகாரியைப் பெற்றாலும், உபாயம் ஸித்தமானாலும் ஸ்வீகாரமில்லாதபோது ஜீவிக்கையாகாமையாலே, அந்த ஸ்வீகார வேஷத்தை “கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட” என்றும், இதினுடைய ஸாங்காநுஷ்டாநவேளையிலே “அடிக் கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன்” என்றும் அருளிச்செய்தார். இந்த ஸ்வீகார ஸித்திதானும் அவனாலே என்னுமிடத்தை “நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்றும், “அதுவுமவன தின்னருளே” என்றும் அருளிச்செய்தார்; இந்த ஸ்வீகர்த்தாவினுடைய அத்யவஸாய வேஷத்தை “களைவாய் துன்பங்களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்” என்றும், “நாடொறும் ஏகசிந்தையனாய்” என்றும் அருளிச்செய்தார். இவ்வுபாயத்தைப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறவிடத்திலே “சிற்றவேண்டா சிந்திப்பேயமையும்” என்ற உபாய ஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்து, இது தன்னை ஸப்ரகாரமாக அருளிச் செய்கிற இடத்திலே “இது பக்த்யங்கமன்று; ஸ்வதந்த்ரோபாயம்” என்கைக்காக “சரணமாகும்” என்று தொடங்கி “மரணமானால் வைகுந்தங்கொடுக்கும் பிரான்” என்று ப்ராப்தி பர்யந்தமாக முடிய நடத்தும் என்றருளிச்செய்தார்; இவ்வுபாயாத்யவஸாயம் பண்ணியிருக்குமவனுக்குக் காலசேஷப ப்ரகாரமிருக்கும்படி என்னென்னில்; “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்” என்று திருவாய்மொழிதானே காலசேஷபப்ரகாரம் என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - அவனை அடைவதற்கான தகுதியைப் பெற்றாலும், உபாயம் எளிதாக இருந்தாலும், அவனை அடைய வேண்டும் என்கின்ற பற்றுதல் இல்லாதபோது, பிழைப்பதற்குக் காரணம் வேறு இல்லை. ஆக, பற்றும் தன்மையை திருவாய்மொழி (5-8-11) - கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட - என்றும், அனுஷ்டான நேரத்தில் திருவாய்மொழி (6-10-10) - அடிக் கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன் - என்றும் அருளிச்செய்தார். இப்படியாக அவனைப் பற்றுவதும் அவனுடைய திருவருளால் மட்டுமே கைகூடும் என்பதை திருவாய்மொழி (5-7-10) - நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (8-8-3) - அதுவுமவன தின்னருளே - என்றும் அருளிச்செய்தார். இப்படியாக நாம் சென்று பற்றுகின்ற ஈச்வரனின் சிந்தனையைத் திருவாய்மொழி (5-8-8) - களைவாய் துன்பங்களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-10-11) - நாடொறும் ஏகசிந்தையனாய் - என்றும் அருளிச்செய்தார். இந்த உபாயத்தை மற்றவர்களுக்கு

அருளிச்செய்யும்போது, திருவாய்மொழி (9-1-7) - சிற்றவேண்டா சிந்திப்பேயமையும் - என்று உபாயத்தின் சுலபமான தன்மையை அருளிச்செய்தார். மேலும் ப்ரபத்தியை வகைப்படுத்தும் இடத்தை, "ப்ரபத்தி என்பது பக்தியின் அங்கம் அல்ல, தானே நேரடியான உபாயமாக உள்ளது" என்று உணர்த்த எண்ணியவராக, திருவாய்மொழி (9-10-5) - சரணமாகும் - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (9-10-5) - மரணமானால் வைகுந்தங்கொடுக்கும் பிரான் - என, பேறு அனைத்தையும் கொடுப்பான் என்று அருளிச்செய்தார். இத்தகைய உபாயத்தை மட்டுமே நம்பி உள்ள ஒருவன் தனது பொழுதை எப்படிப் போக்குவான் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (9-4-9) - தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன் - என்பதன் மூலம், திருவாய்மொழியை வைத்துக் கொண்டே பொழுதைக் கழிப்பான் என்று அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 35)

20. பாயும் நீர் அரங்கம் தன்னுள் பாம்பணைப் பள்ளி கொண்ட

மாயனார் திரு நல் மார்வும் மரதக உருவும் தோளும்
தூய தாமரைக் கண்களும் துவர் இதழ்ப் பவளவாயும்
ஆயசீர் முடியும் தேசம் அடியோர்க்கு அகலலாமே

பொருள் - துள்ளிப் பாய்கின்ற வெள்ளநீர் நிறைந்த காவேரியால் சூழப்பட்டுள்ள திருவரங்கத்தில், ஆதிசேஷன் என்னும் படுக்கை மீது, வியக்கவைக்கும் செயல்கள் நிறைந்தவனாகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் சயனித்துள்ளான். ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் என்றும் பொருந்தியுள்ள அவனது அழகான திருமார்பு, மரகதமணி போன்ற அழகிய திருமேனி, அகன்ற திருத்தோள்கள், தூய்மையான தாமரை மலர் போன்ற அழகான நீண்ட கண்கள், சிவந்த உதடுகள், பவளம் போன்ற அழகான திருவாய், நீண்டகாலமாக மேன்மையுடன் கூடிய திருமுடி - இவை அனைத்தும் கொண்ட அவனது ஸ்வரூபமானது, இதனை அறிந்த அடியார்களால் இழக்கத்தகுமோ?

அவதாரிகை - “இவ்விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து எங்களைப்போலே தேஹயாத்ராபரராய் வர்த்திக்கவே தரிக்கலாம்”, என்ன; கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகைக் கண்டுவைத்து “இஸ்ஸம்ருத்தியடங்க எங்களது” என்னும்படியான ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய எங்களுக்கு, “அஹம் மம” என்றிருக்கிற உங்களைப்போலே அகல விரகண்டோ என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வாரிடம், “பெரியபெருமாள் விஷயத்தில் நீங்கள் இத்தனை ஈடுபாடு கொள்ளாமல் தவிர்த்தால், நீரும் உங்கள் உடல் உருகாமல், எங்களைப் போன்று திடமாக இருக்கலாம்”, என்றனர். உடனே ஆழ்வார் அவர்களிடம், “இப்படி இவன் அழகாக கண்வளரும் அழகைக் கண்ட பின்னரும், இவன் இது போன்று நமக்காகவே கண் வளர்கிறான் என்று எங்கள் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற ஞானம் அடைந்த பின்னரும், உங்களைப் போன்று அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரம் கொண்டு, பெரியபெருமாளைக் கண்டுகொள்ளாமல் விலக இயலுமோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பாயுநீர் அரங்கம்) - அடைத்து ஏற்றவேண்டாத நீருக்குப் பள்ளநாலியான கோயில். இது உபலக்ஷணம். பாவநமாயும் ப்ரஸந்நமாயுமுள்ள பதார்த்தங்களுக்குப் பள்ளமடையாயிறே கோயிலிருப்பது. ரமணீயம் ப்ரஸந்நாம்பு ஸந்மநுஷ்யமநோ யதா: நீருக்கு ஸாத்விகர் நிதர்சநமாயிறே இருப்பது. (தன்னுள் பாம்பணை) - அந்நீர் உறுத்தாமைக்குப் படுத்த படுக்கையாய்த்துத் திருவநந்தாழ்வான். “வெள்ளை வெள்ளத்தின் மேலொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்து” என்னக் கடவதிறே. (பள்ளி கொண்ட மாயனார்) - கண்வளர்ந்தருளும்போதை அழகு ஆச்சர்யமாயாய்த்து இருப்பது. ஸ மயா போதித: ஸ்ரீமாந் ஸுகஸுப்த: பரந்தப: என்னக்கடவதிறே. நிற்பல் இருந்தல் செய்தாராகிலும் அகல்லாங்கிடர்! “ஏரார்கோலந்திகழக் கிடந்தாய்” என்றும், “ஆனையில் கிடந்த கிடக்கை கண்டிடப் பெற்றிலேன்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ஆனையில் கிடக்கை - ஆனைபோலே கிடக்கை.

விளக்கம் - (பாயுநீர் அரங்கம்) - பெரிய அணை கட்டி, அதில் நீரைத் தேக்கி வைத்து, அந்த வேகத்தில் மேட்டிற்கு நீரை ஏற்றவேண்டிய அவசியம் இல்லாமல், பள்ளமாக இருந்து எளிதாக நீரைக் கொள்ளும் திருவரங்கம். நீர் என்று கூறியது நீர் போன்று தெளிவாகவும், தூய்மையாகவும் உள்ள அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் கொள்ள வேண்டும். அனைத்தும் வந்து விழும் இடமாக உள்ளது திருவரங்கம் பெரியகோயிலே ஆகும். இராமாயணம் - ரமணீயம் ப்ரஸந்நாம்பு ஸந்மநுஷ்யமநோ யதா: - நல்ல மனிதர்களின் மனம் போன்று தெளிந்த நீர் - என்று, நல்லவர்கள் நீரின் தெளிவிற்கு உவமையாக இருப்பர் அல்லவா? (தன்னுள் பாம்பணை) - அப்படிப்பட்ட நீர் இவனது திருமேனியை உறுத்தாமல் இருப்பதற்காக, அந்த நீரின் மீது ஆதிசேஷனைப் படுக்கையாக விரித்துச் சயனித்துள்ளான். பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-1-7) - வெள்ளை வெள்ளத்தின் மேலொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்து - என்றது காண்க. (பள்ளி கொண்ட மாயனார்) - சயனித்துள்ளபோதிலும், இவனுடைய அழகு வியக்க வைக்கிறது. இராமாயணம் - ஸ மயா போதித: ஸ்ரீமாந் ஸுகஸுப்த: பரந்தப: - சுகமாக உறங்கியபடி இருந்தவரும், அப்போதும் அழகாக உள்ளவரும், எதிரிகளை வாட்டுபவரும் ஆகிய இராமன் என்னல் எழுப்பப்பட்டார் - என்று சீதை கூறியது காண்க. நிற்கும்போது உள்ள அழகு, அமர்ந்துள்ளபோது உள்ள அழகு ஆகியவற்றைக் கண்டால்கூட விலக இயலும், ஆனால் சயனித்துள்ள அழகைக் கண்டு விலக இயலாது. திருவாய்மொழி (5-8-1) - ஏரார்கோலந்திகழக் கிடந்தாய் - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (7-2) - ஆனையில் கிடந்த கிடக்கை கண்டிடப் பெற்றிலேன் - என்றும் கூறியது காண்க. யானையில் கிடக்கை என்றால் யானை போன்று கிடக்கை.

வ்யாக்யானம் - (திருநன்மார்வும்) - பிராட்டியாலே விலக்ஷணமான மார்பும். பிராட்டியுடைய செம்பஞ்சின் சுவடுகளும், கழித்த மாலைகளுமாய்க் கிடக்குமாய்த்து. பிராட்டி "அகலகில்லேனிறையும்" என்று பிரியமாட்டாத வைலக்ஷணயத்தையுடைய மார்வம் என்னவுமாம். (மரகதவுருவும்) - கண்டார் கண்குளிரும்படி நீர்வெள்ளத்தைத் திறந்துவிட்டாற்போலேயாய்த்து வடிவு இருப்பது. (தோளும்) - கீழிலிவைபோலே இருசிவப்பில்லாத தோளும். அவ்வெள்ளத்திலே அழுந்துகிறார்க்குத் தெப்பம் போலேயிருக்கிற தோளும்.

விளக்கம் - (திருநன்மார்வும்) - ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் வசிப்பதால் மேன்மை பெற்ற திருமார்பு. அவளது திருவடிகளில் பூசப்பட்டுள்ள செம்பஞ்சக் குழம்பு இவனது திருமார்பில் சுவடுகளாகவும், அவள் சூடிக்களைந்த மாலைகள் இவன் திருமார்பில் உள்ளதும் இவனுக்குச் சிறப்பை அளிக்கிறது. திருவாய்மொழி (6-10-10) - அகலகில்லேனிறையும் - என்று பிராட்டி இவனது திருமார்பை விட்டு எப்போதும் பிரியாத சிறப்பையும் கொண்ட மார்பு. (மரகத உருவும்) - காண்பவர்களின் கண்கள் குளிர்ந்து நிற்கும்படியாக, நீர் வெள்ளத்தைத் திறந்துவிட்டது போன்ற மரகத நிறம் கொண்டவன். (தோளும்) - மார்பு, நிறம் ஆகியவற்றைப் போன்று சிறப்பித்துக் கூற அவசியம் இல்லாதபடி, தானாகவே சிறப்புடைய தோள்கள். மேலே கூறப்பட்ட நிறம் என்ற நீர் வெள்ளத்தில் சிக்கித் தவிப்பவர்கள் கரையேறும் ஓடம் போன்று உள்ள தோள்கள்.

வ்யாக்யானம் - (தூய தாமரைக் கண்களும்) - பிராட்டியோடு ஹிரண்யாதிகளோடு வாசியறக் குளிர நோக்குகிற திருக்கண்களும். நோக்குக்குத் தூய்மையாவது - நிர்ஹேதுகமாகக் கடாஷ்டிக்கை. ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் என்கிறபடியே அநுகூல ப்ரதிகூல விபாக ரஹிதமாயாய்த்து ஸௌஹார்த்தமிருப்பது. தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம் என்கிறபடியே ஸம்பந்தமொத்தாய்த்து இருப்பது. இப்படியிருக்க, சில பதார்த்தங்களுக்குக் கடாஷ்டம் அநர்த்தஹேதுவாகிறது ப்ரக்ருதி தோஷத்தாலே, ஸர்வாநுகூலமான தென்றலானது ஒரு பதார்த்தத்திலே வந்தால் சோஷகமாகாநின்றதிறே. மென்மை, குளிர்ந்தி, நாற்றம் இவற்றுக்குத் தாமரை ஒரு போலியாமித்தனைபோக்கி அகவாயில் தண்ணளிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகமாட்டாதே. (துவரிதழ்ப் பவள வாயும்) - சிவந்த திருவதரத்தையும், பவளம்போலே இருந்துள்ள தந்தபங்க்தியையுமுடைய வாயும். அவாக்யநாதர: என்கிற காம்பீர்யம் குலைந்து, கிட்டினாரை ஸாந்த்வவாதநம் பண்ணுகிற திருப்பவளமும்; முருக்கிதழ்போலவும் ப்ரவாளம்போலவுமுள்ள திருப்பவளமும்; ஸ்வாபராதத்தை அநுஸந்தித்துக் கிட்ட அஞ்சினவர்களுடைய அபராதத்துக்கு நேர்த்தரவு கொடுக்க ஸ்மிதம் பண்ணும் திருப்பவளமும் என்கை.

விளக்கம் - (தூய தாமரைக் கண்களும்) - ஸ்ரீரங்கநாச்சியார், ஹிரண்யகசிபு ஆகிய இருவரையும் காணும்போது, எந்தவிதமான வேறுபாடும் காணாமல், இருவரையும் ஒரே போன்று குளிரும்படி கடாஷிக்கும் திருக்கண்கள். பார்வையின் தூய்மை என்பது எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் கடாஷித்தல் ஆகும். கீதையில் - ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் - அனைத்து உயிர்களின் நண்பன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்றபடி, தன்னை விரும்புபவர்கள், வெறுப்பவர்கள் என்ற வேறுபாடு காணாமல், அனைவருக்கும் இவன் நண்பனாக உள்ளான். ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம் - பக்தி உள்ளவர்களும், பக்தி அற்றவர்களுக்கும் ஒரே போன்று பற்றலாம்படி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தேவர்கள் மற்றும் அசுரர்கள் ஆகிய இருவருக்கும் ஒத்தபடி இவன் நட்பு உள்ளது. இப்படி உள்ளபோது, ஒரு சிலருக்கு மட்டும் இவனது கடாஷம் விபரீதமாகப் போவதற்குக் காரணம், அவர்களுடம் உள்ள தோஷத்தால் ஆகும். அனைத்திற்கும் நன்மையை அளிக்கின்ற தென்றல் காற்றானது, தாமரை மலரை மட்டும் உலர்த்தி, அதற்குக் கேடு உண்டாக்குகிறது அல்லவோ? இவனது திருக்கண்களின் மென்மை, குளிர்ச்சி, நறுமணம் ஆகியவற்றுக்கு மட்டுமே தாமரை ஒப்பாகும், இவனது கண்களில் உள்ள கருணை வெள்ளத்திற்குத் தாமரை ஒப்பாகாது. (துவரிதழ்ப் பவளவாய்) - சிவந்த உதடுகள், பவளம் போன்று நேர்த்தியான பற்கள் கொண்ட வாய். சாந்தோக்ய உபநிஷத் - அவாக்யநாதர்: - யாரிடமும் பேசாத பரம்பொருள் - என்று கூறுவதற்கு விரோதமாகத் தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு ஆறுதல் அளிக்கும்படியான சொற்களைக் கூறும் ஸ்ரீரங்கநாதன். முருங்கைப் பூவின் இதழ்கள் போன்றும், பவளம் போன்றும் உள்ள உதடுகள். தங்களது குற்றங்களுக்கு அஞ்சி, தன்னிடம் வருவதற்குத் தயங்குபவர்களை நோக்கி, அவர்களிடம், "அச்சம் கொள்ளவேண்டாம்" என்று புன்னகையுடன் கூடிய உதடுகள்.

வ்யாக்யானம் - (ஆயசீர்முடியும்) - பண்டேயாய்ச் சீர்மையையுடைத்தான முடியும். ஸித்தமாய் ஐச்வர்யஸூசகமான திருவபிஷேகமும். இத்தனையாலுமாக அவயவசோபை சொல்லிற்று. (தேசம்) - இத்தால் ஸமுதாயசோபை சொல்லுகிறது. (அடியரோர்க்க கலலாமே) - இஸ்ஸம்ருத்தியைக் கண்டால், ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார்க்கு அகலப்போமோ? இதுக்குப் புறம்பாய் "நான், என்னது" என்றிருப்பார்க்கன்றோ அகலலாவது. "ஆமே?" என்றது எதிரிகளுக்குமொக்க அகலப்போகாதென்ன வேண்டும்படியாயிறே அர்த்தத்தின் மெய்ப்பாடிருப்பது. ஆயம் பொன்னாய், பொன்னாலே சீரியமுடி என்னவுமாம். ஆயம் - பொன்; ஆயமென்றத்தை ஆயவென்று கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது.

விளக்கம் - (ஆயசீர் முடியும்) - என்றும் சீர்மையுடன் கூடிய முடியும். ஐச்வர்யத்தின் மேன்மையை இவனது திருமுடி காட்டுகிறது. இப்படியாக உள்ள பலவற்றின் மூலம் பெரியபெருமாளின் அவயவங்களின் அழகு கூறப்பட்டது. (தேசம்) - இதன் மூலம் திருமேனி முழுவதின் அழகு கூறப்படுகிறது. (அடியரோர்க்கு அகலலாமே) - தங்களது ஆத்மாவின் ஸ்வரூப ஞானம் பெற்றவர்கள், பெரியபெருமாளின் அழகைக் கண்ட பின்னரும், அவனை விட்டு அகல முயல்வார்களோ? இதற்கு விரோதமான, "நான், என்னுடையது" என்னும் அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரம் கொண்டவர்கள் அல்லவோ இவனை விட்டு அகல முயல்வார்கள்? "ஆமே" என்பதன் மூலம், இவனது விரோதிகளும் கூட இவனை விட்டு எளிதில் அகல இயலாதபடி இவன் அழகு உள்ளது என்றார். ஆயம் என்பது தங்கம் எனப் பொருள் கொண்டு, தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட சீரிய முடி எனலாம். ஆயம் என்பதே ஆய எனக் குறைந்தது.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்